

Formanden: Til denne Sags Foretagelse i Dag kræves Tingets Samtykke; men jeg tør anse dette for givet, hvis ingen udtaler sig derimod.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Enevold Sørensen): Lovforslaget om Begravelser er under dets Behandling i det andet Ting kun undergaaet 3 Ændringer, der alle ere mindre væsentlige, idet det Krav om forskellige videregaaende Forandringer, der ved 1ste Behandling rejstes af Ordførerne for 2 forskellige Partier, ikke senere hen gav sig Udtryk i Ændringsforslag.

Den ene af de Ændringer, der ere indsatte, angaar Sang ved borgerlig Begravelse. Som det vil erindres, gik den foreslaaede Bestemmelse oprindeligt ud paa, at man ved en saadan Begravelse ikke maatte synge andet end de Salmer, der findes optagne i de autoriserede Salmebøger, medmindre Sognepræstens Tilladelse dertil blev indhentet. I Virkeligheden var der en vis Inkonsekvens i denne Bestemmelse, der paa et enkelt Punkt tildelte Sognepræsten en Myndighed ved borgerlige Begravelser, skønt disse ellers foregaa uden Præsters Medvirkning. Sognepræsten har f. Eks. intet at gøre med, hvem der maa holde Taler ved saadanne Begravelser, medens han altsaa efter den nævnte Bestemmelse vilde kunne øve Censur overfor den, der ved en Sang maatte ønske at karakterisere den afdøde eller bringe ham et Farvel. Ved den nu vedtagne Ændring ere Tale og Sang fuldstændig sideordnede og undergivne den samme Censur, om man vil kalde det saa, nemlig den, at der ikke maa siges eller synges noget, som strider mod den Sømmelighed og Orden, der bør iagttages paa Kirkegaarden, eller mod det Hensyn, der skyldes Folkekirken.

Medens denne Ændring saaledes kan faa Betydning ved enhver borgerlig Begravelse, men sikkert ikke kan volde nogen Betænkelighed, ville de to andre Ændringer kun faa Betydning i ganske enkelte og vist kun sjældent indtrædende Tilfælde.

Den første findes i § 1 og angaar de folkekirkelige Begravelser. Det bestemmes her, at ogsaa Lægmand maa tale ved disse, naar de dertil ere blevne opfordrede

af de nærmeste, og det forud for Handlingen er meddelt Præsten, og denne har givet sit Samtykke dertil, men det krævedes oprindeligt, at vedkommende Lægmand skulde være Medlem af Folkekirken. Det blev imidlertid i Folketinget gjort gældende, at den afdøde eller den vedkommende Familie kunde tænkes at have staaet i et saa nært Forhold til en Mand, der ikke var Medlem af Folkekirken, men maaske var Medlem af en Frimenighed eller var Adventist eller lignende, at det kunde være ønskeligt, at ogsaa han talte, og at Præsten kunde finde dette Ønske naturligt og rimeligt. Dette Tilfælde vil vel kun sjældent indtræde, men da der er opstillet de to Kavteler, at vedkommende skal være opfordret til at tale af de nærmeste, som i god Tid skulle have anmeldt deres Ønske derom for den ved Begravelsen fungerende Præst, og at denne skal have givet sin Tilladelse dertil, vil den Adgang, der herved aabnes for en Mand udenfor Folkekirken til at tale ved en folkekirkelig Begravelse, vel neppe kunne volde nogen Betænkelighed.

Den tredje og sidste Ændring angaar ogsaa kun et Forhold, som sjældent vil indtræffe. Som det høje Ting vil erindre, udstemte man heroppe Slutningen af § 7, der muliggjorde, at Klokkeringning over en afdød kunde nægtes, naar særlige Grunde talte for, at den vilde vække Forargelse. Denne Bestemmelse udgik, som sagt, ved Behandlingen her i Tinget, i øvrigt imod Udvalgsflertallets Indstilling, og hermed faldt Paragraffens Eksistensberettigelse egentlig bort, thi Meningen med § 7 var jo ikke at sige, at der kan ringes, men Meningen var nærmest den at muliggøre, at Klokkeringning i enkelte Tilfælde kunde nægtes. Tilbage blev kun en Bestemmelse om, at der kunde ringes over en afdød, naar han var døbt. Overfor denne Bestemmelse blev det imidlertid gjort gældende som en Mulighed, at f. Eks. et udøbt Barn kunde ønskes begravet med almindelig Højtidelighed, derunder ogsaa Klokkeringning, hvilket da efter den foreliggende Affattelse vilde være udelukket, medens Klokkeringning i øvrigt ikke kunde nægtes, naar vedkommende blot var døbt, hvordan den afdøde end havde stillet sig i sit Liv. Det Tilfælde, man her tænkte